

หนังสือดีลำดับที่ ๓๕

“เด็กหญิงพิมพ์ดี” : เล่าจากประสบการณ์ทางวิญญาณของ
นายแพทย์อาจินต์ บุญยกฤต

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สิงหาคม ๒๕๕๐

ISBN : ๙๗๘-๙๗๔-๗๕๒๒-๒๘-๐

จำนวนพิมพ์ : ๑๐,๐๐๐ เล่ม (สิงหาคม ๒๕๕๐)

จัดพิมพ์ถวายโดย : ชมรมกัลยาณธรรม
๑๐๐ ถนนประโคนชัย ตำบลปากน้ำ
อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ ๑๐๒๗๐
โทรศัพท์ ๐-๒๗๐๒-๗๓๕๓

จัดรูปเล่ม : บริษัท วิริษา จำกัด โทร ๐-๒๔๑๗-๐๔๑๗

ภาพประกอบ : วิสูตร ธรรม์ภิญโญ

จัดพิมพ์ที่ : บริษัท ชุมทองอุตสาหกรรมและการพิมพ์ จำกัด
๕๙/๘๔ หมู่ ๑๙ ถนนบรมราชชนนี
แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา
กรุงเทพมหานคร ๑๐๑๗๐
โทร ๐-๒๘๘๕-๗๘๗๐-๓

สรรพทานัง ธรรมทานัง ชินาติ
การให้ธรรมะเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง

www.kanlayanatam.com

คำนำจากชมรมกัลยาณธรรม

ความเชื่ออันเป็นพื้นฐานในลัทธิมาทิจูแห่งอริยมรรค
อย่างหนึ่งคือความเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม เรื่องนี้เราพิสูจน์
กันได้ตามประสบการณ์ตรงของแต่ละคน แม้จะเป็นเรื่อง
ที่เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ไม่สามารถพิสูจน์ตัดสินได้แต่
กรรมเป็นกฎอันเที่ยงแท้แน่นอนเสมอ

เรื่องราวของเด็กหญิงพิมพ์ดี ซึ่งผู้เล่าคือคุณหมอ
อาจินต์ บุญยกฤต เป็นเรื่องที่มีอานิสงส์ยิ่งใหญ่ที่จะทำให้
ผู้อ่านผู้ศึกษาได้ยอมรับว่ากรรมนี้ติดตามเราไปดั่งเงาจริงๆ
ภพนี้ภพหน้ามีจริง นับว่าเราโชคดี ถือเป็น “**นาทีทองแห่ง
สังสารวัฏ**” ที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ในชาติภพนี้ เรื่องราวที่
ท่านจะได้อ่านต่อไปคงจะช่วยเป็นเครื่องเตือนสติให้ทุก
ท่านเร่งกระทำความดี และมีชีวิตอย่างไม่ประมาทอีกต่อไป

ชีวิตนี้น้อยนัก ควรจักเร่งรีบสร้างคุณงามความดีไว้เป็นทุนของตนที่จะใช้เป็นเสบียงเดินทางต่อไปในปรโลกอันยาวไกล ในทางตรงกันข้ามหากเราได้สร้างอกุศลกรรมไว้ จะโดยรู้หรือไม่รู้ก็ตาม สิ่งเหล่านั้นย่อมย้อนกลับมาเป็นตัวถ่วงความสุขความเจริญทำให้เป็นทุกข์เกิดอุปสรรคนานัปการ ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตเราล้วนเป็นผลงานที่เราได้สร้างไว้ทั้งสิ้น ในโลกแห่งความเป็นจริง ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นโดยบังเอิญเลย ดังเรื่องราวที่ท่านจะได้อ่านต่อไปนี้ ย่อมเป็นตัวอย่งได้ดี

อานิสงส์ได้อันเกิดจากการพิมพ์หนังสือ **“เด็กหญิงพิมพ์วดี”** แจกเป็นธรรมทานในครั้งนี้ ขออุทิศเป็นพลวปัจจัยให้แก่ตัวบุคคลผู้เกี่ยวข้องทุกท่านในทุกภพทุกชาติจงได้เจริญยิ่งๆ ขึ้นไปในธรรมะของพระพุทธองค์ จนกระทั่งถึงความพ้นทุกข์ชั่ววันรันตร์เทอญ

คำนำในการพิมพ์ฉบับเต็ม

การเวียนว่ายตายเกิดและกฎแห่งกรรม แม้จะมีจริงเป็นจริงโดยปราศจากข้อสงสัยและเป็นที่ยอมรับของพระพุทธองค์ดังปรากฏในหลักปฏิบัติจสมุปปาทแล้วก็ตาม

แต่พุทธศาสนิกชนอีกจำนวนมากก็ยังเคลือบแคลงว่าจะมีจริงเป็นจริงหรือไม่ บางคนถึงกับไม่เชื่อโดยอ้างว่าเป็นเรื่องที่ไม่สามารถพิสูจน์ได้ตามหลักวิทยาศาสตร์ เข้าทำนองว่ากุ้ง หอย ปู ปลา ซึ่งเป็นสัตว์น้ำอาศัยอยู่ในน้ำไม่มีโอกาสขึ้นมาบนบก ย่อมคิดว่าโลกทั้งโลกมีแต่สรรพสิ่งที่เห็นอยู่ในน้ำเท่านั้น จึงไม่ยอมรับว่าแท้จริงยังมีสิ่งต่างๆ อีกมากมายที่อยู่บนบกและในอากาศ

หากมีกึ่งตัวใดตัวหนึ่งไปบอกพรรคพวกของมันว่า โลกนี้มีเครื่องบิน มีโทรทัศน์ ฯลฯ บรรดากุ้งทั้งหลายก็ คงไม่เชื่อ เพราะมันไม่เคยเห็นสิ่งเหล่านี้และไม่สามารถ พิสูจน์ได้ด้วยกระบวนการทางความรู้ที่มันมีอยู่

ดังนั้น ความจริงกับความเชื่อของมนุษย์ก็เช่นกัน อาจเป็นคนละเรื่อง สิ่งที่มนุษย์เชื่ออาจจะมีจริงหรือไม่ มีจริงก็ได้ และสิ่งที่มีอยู่จริงมนุษย์อาจจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ได้

การอาศัยเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์มาเป็นเครื่อง ตัดสินความจริงที่มีอยู่เป็นอยู่ทั้งหมด จึงมิใช่เรื่องที่น่า จะถูกต้องนัก เพราะวิทยาศาสตร์อยู่ในกระบวนการที่จะ ต้องพัฒนาอีกมาก สิ่งทีวิทยาศาสตร์ค้นพบและพิสูจน์ได้ ในปัจจุบันเป็นเพียงส่วนน้อยนิดของสิ่งที่มีอยู่เป็นอยู่ใน สากลจักรวาล

โดยเฉพาะเรื่องจิตวิญญาณเป็นเรื่องที่วิทยาศาสตร์ และวิทยาการทางแพทย์ยังเข้าไม่ถึงแก่น

ดังนั้นปรากฏการณ์ทางจิตวิญญาณจึงเป็นเรื่อง เร้นลับสำหรับมนุษย์และเป็นเรื่องทีคนบางส่วนยอมรับได้ แต่คนอีกบางส่วนไม่ยอมรับซึ่งขึ้นอยู่กับทิวทัศน์ของแต่ละคน

เรื่องหมอลาจินต์ บุญเกตุ คู่ยกกับวิญญาณเป็น อีกเหตุการณ์หนึ่งในหลายๆ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างไม่ ชาติสาย เป็นเรื่องท้าทายต่อความเชื่อของมนุษย์ในเรื่อง การเวียนว่ายตายเกิดและกฎแห่งกรรม

อย่างไรก็ตามเรื่องนี้ดูจะมีน้ำหนักน่าเชื่อถือเพราะ ผู้เล่าไม่เพียงแต่จะเป็นผู้มีความรู้สูง ก็ศึกษามาทางแพทย์ ซึ่งเป็นสาขาหนึ่งของวิทยาศาสตร์ และมีตำแหน่งหน้าที่ เป็นที่ยอมรับกันในสังคมเท่านั้น แม้ประจักษ์พยานหรือ บุคคลที่เข้ามาเกี่ยวข้อง ก็เป็นผู้ที่มีตำแหน่งหน้าที่การงาน เป็นที่รู้จักกันดีในวงสังคม ยากที่จะปั้นแต่งขึ้นมาเพื่อหวังผลทางใดทางหนึ่ง ซึ่งก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะต้องทำ เช่นนั้น

สำหรับผู้ที่อ่านเรื่องนี้แล้วมีความเชื่อในเรื่องการ เวียนว่ายตายเกิดและกฎแห่งกรรมก็นับว่าเป็นกุศล เพราะ ผู้ที่มีความเชื่อเป็นสัมมาทิฐิแล้ว คงจะระมัดระวังการใช้ชีวิตของตน โดยลดในสิ่งที่เป็นบาป และสร้างเสริมที เป็นบุญ เพื่อความสุขความเจริญของงามของชีวิต ทั้งใน ปัจจุบัน และอนาคตอันยาวไกล

ผู้ที่อ่านแล้วไม่ค่อยจะเชื่อหรือไม่เชื่อเลย ก็ขอให้ลองคิดในแง่ของประโยชน์เฉพาะตัวว่า ถ้าเชื่อจะได้ประโยชน์อะไร และเสียประโยชน์อะไร แต่ถ้าไม่เชื่อจะได้ประโยชน์อะไร และเสียประโยชน์อะไร

นอกจากนี้ลองคิดเพื่ออีกนิตว่า ความเชื่อกับความจริง บางทีก็คนละเรื่องกัน ถึงแม้ตนจะไม่เชื่อ แต่ถ้าสิ่งนั้นเป็นจริง เมื่อตายไปตนจะต้องเกิดอีก โดยมีกรรมที่กระทำไว้ เป็นตัวที่กำหนด เมื่อถึงเวลานั้น ตนจะเปลี่ยนแปลงกรรมที่กระทำไว้ไม่ได้เลย

หากต้องรับกรรมหนักจะเป็นเรื่องที่น่าสะพรึงกลัวสักเท่าใด ปัจจุบันโอวาทที่พระพุทธองค์ทรงแสดงไว้ต่อภิกษุทั้งหลายก่อนเสด็จดับขันธปรินิพพาน เป็นอมตวาจาอันล้ำค่าของมนุษยชาติ มีความว่า...

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย
บัดนี้เราขอเตือนเธอทั้งหลายว่า
สังขารทั้งหลายมีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา
เธอทั้งหลายจงทำความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเถิด

บทพิสูจน์ การเวียนว่ายตายเกิด และกฎแห่งกรรม

นายแพทย์อาจินต์ บุญยกตุ

“ลูก แล้วพ่อต้องถูกผ่าสมองอีกไหมนี้ แล้วเมื่อไร จะหายจากโรคนี้”

เป็นคำถามที่ผมถามออกมาต่างๆ จากปาก ต่อหน้า ภรรยาและพยาบาลพิเศษที่เฝ้าพยาบาลผม ในห้องผู้ป่วย ที่ตึกวิบูลลักษณ์ โรงพยาบาลศิริราช เมื่อกลางปี พ.ศ. ๒๕๐๔ โดยมีคุณไบบ่ กล่าวหาญ แห่งโรงพยาบาลสงฆ์ ไปนอนเป็นเพื่อนด้วย

“พ่ungsี้ สองโมงเช้า พ่อจะต้องถูกผ่าอีกคร้ง คราวนี้ จะทารุณที่สุด”

เป็นคำตอบของเด็กหญิงพิมพ์พวดี โทสกุล ซึ่งถึงแก่กรรมเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๓ และบิดาของหนูพิมพ์พวดี ได้สร้างปลั้บปลาไว้เป็นอนุสรณ์แก่แม่หนู ที่วัดมกุฎกษัตริยาราม ปลั้บปลาแรกทางขวามือ ซึ่งเมื่อก้าวเข้าไปในวัด บริเวณฌาปนสถาน คุณจะแลเห็นปลั้บปลานี้ พร้อมทั้งรูปในกรอบหินอ่อน จารึกไว้ว่า เด็กหญิงพิมพ์พวดี โทสกุล

ไม่มีใครในห้องผู้ป่วยที่ผมนอนอยู่ได้ยิน นอกจากผมคนเดียว ผมจึงทวนคำพูดของแม่หนูออกมาต่างๆ ว่า พ่ungsี้ แบดีโมงเช้าต้องผ่าอีก คราวนี้จะทารุณที่สุด ผมสนใจคำพูดของพิมพ์พวดี ที่ไม่มีใครแลเห็นนอกจากผม ทั้งสองคนคอยฟังและคอยจดจำคำพูดด้วยความหวาดกลัวและงุนงง

เรื่องเป็นอย่างไร เท็จจริงแค่ไหน ผมกำลังจะเล่าให้คุณฟัง ณ บัดนี้

เริ่มเรื่องว่า ผมได้ป่วยด้วยโรคปวดประสาทสมองเส้นที่ห้า (ประสาทสมองมีสิบสองคู่) ทางด้านขวา เริ่มเป็นมาตั้งแต่วัยรุ่น อายุราวๆ ๑๖-๑๗ ปี

ตอนนั้นพอดีเกิดสงครามอินโดจีน และก็เป็นเรื่อง
มาระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง เป็นๆ หายๆ โดยมี
อาการปวดประสาทด้านขวา ตั้งแต่เช้าตาขึ้นไปถึงกลาง
กระหม่อม ปวดอยู่ซีกเดียว ตอนนั้นยังเป็นหนุ่มแน่น
อายุยังน้อย อาการก็ไม่ทรمانรุนแรงมากนัก กินยาแก้
ปวดแรงๆ หน่อยก็บรรเทาไปได้

ผมได้ขอให้อาจารย์ที่ศิริราชตรวจ ท่านก็บอกว่า
สายตามีส่วนช่วยให้ปวดประสาทได้เพราะสายตาไม่ดี ผม
ก็เลยสวมแว่นตามาตั้งแต่อายุสี่สิบปีจนบัดนี้

สรุปว่าผมป่วยด้วยโรคนี้มานานเป็นสิบๆ ปี ตอน
ที่เป็นนายแพทย์ ผู้อำนวยการที่จังหวัดภูเก็ตก็เป็น ตอน
ที่ไปศึกษาต่อที่อเมริกาสามปีก็เป็นทั้งสามปี แพทย์ที่
อเมริกาชวนผ่าตัด ผมก็ยอม พอจะผ่าตัดมันก็เกิดหาย
ปวดเพราะมันเป็นๆ หายๆ หมอที่นั่นเลยไม่กล้าผ่า

ช่วงขณะที่ผมเป็นรองผู้อำนวยการโรงพยาบาลสงฆ์
อยู่ฝ่ายวิชาการ เกิดปวดมากอีกหน จนทนไม่ไหวต้อง
เข้ารับการรักษาที่ศิริราชตอนนั้นเอง

โรคนี้ไม่รู้สาเหตุ แต่เดี๋ยวนี้ คุณหมอศิระ บุญยรัตเวช
หัวหน้าศัลยกรรม โรงพยาบาลรามาธิบดี ผู้เชี่ยวชาญทาง
ศัลยกรรมสมองและประสาท (ท่านผู้นี้เองที่รักษาผม
หายขาด ด้วยการฉีดน้ำยาเข้าไปในสมองไปทำลายต้นตอ
ของประสาทเส้นนี้ ให้หมดสภาพไปเลย)

ท่านบอกว่าหนึ่งในสาเหตุของโรคนี้ ก็คือเส้นโลหิตในสมองเส้นหนึ่งไปเบียดเส้นประสาทสมองเส้นที่ทำนี้ เมื่อเส้นโลหิตขยายตัวตามจังหวะการเต้นของหัวใจ มันก็จะเบียดกระตุ้นเส้นประสาทนี้ทุกที่ หนักๆ เข้าก็ระบมปวดอย่างนี้ คนโบราณเรียกว่า **ลมตะกั่ง** หมอปัจจุบันเรียก **ไมเกรน** หรือ **ตีค เดอลารู** หรือ **ไทรเจมีนัลนิวรัลเจีย** ซึ่งมันก็ชื่อเดียวกัน การรักษายากมาก

ตอนปี พ.ศ.๒๕๐๔ นั้น คุณหมอศิริยังไม่กลับจากการศึกษาต่อที่อังกฤษ ท่านกลับมาตอน พ.ศ.๒๕๐๗ หรือราวๆ นั้น ท่านศาสตราจารย์นายแพทย์อุดม ไปชกฤษณะ เป็นผู้รักษาผม, ศาสตราจารย์นายแพทย์วิชัย บำรุงผล แห่งภาควิชาศัลยกรรม และศาสตราจารย์นายแพทย์สมบัติ สุคนธ์พันธ์ ฝ่ายโรคทางยามาร่วมด้วย ทั้งสองท่านหลังนี้เป็นเพื่อนกัน ก็เลยตั้งใจมากเป็นพิเศษ แต่มันไม่หาย

ผมได้ถูกรับตัวไว้เพื่อตรวจละเอียด และรักษาที่ตึกวิบูลลักษณ์ชั้นล่าง ห้องที่เท่าไรก็จำไม่ได้เสียแล้ว โดยได้รับการดูแลเยียวยารักษาอย่างดีจากครูบาอาจารย์และ

เพื่อนฝูง แต่อาการปวดประสาทก็รุนแรงมาก เทบจะผูกคอตายไปหลายหน

คืนหนึ่ง ราวๆ สองทุ่มเศษๆ โรคปวดประสาทมาเอาผมอีก ทีนี้ปวดตื่นเลย พยายามให้กินยาฉีดยาตามแพทย์สั่งไว้ก็ไม่สงบ

เมื่อเป็นเช่นนั้น ผมก็นอนหลับตาเอามือกุมขมับข้างที่ปวด แล้วภาวนาบริกรรมพุทโธ พุทโธ พุทโธ ทำอานาปานสติไปเรื่อยๆ

ที่ผมทำแบบนี้ได้ก็เพราะเมื่อปี พ.ศ.๒๕๐๐ ผม
บวชพระที่วัดราชาธิวาสหนึ่งพรรษา วัดนี้เป็นวัดวิปัสสนา
กรรมฐาน ผมก็ได้รับการอบรมเรื่องนี้มาด้วย

พอทำสมาธิวิปัสสนาลักครู่ อาการปวดก็สงบลง มัน
ก็เป็นเช่นนั้น คือปวดสักพักแล้วก็บรรเทา พอสงบผมก็
เลยสงบจิตทำสมาธิต่อ

เวลาประมาณ ๓ หุ่่มเศษ ผมมองเห็นอะไรรางๆ
ก็เลยลืมตาขึ้นมาพลาถามภรรยาและพยาบาลพิเศษที่
เฝ้าอยู่สองคนนี้ว่า

“ใครมา”

ได้รับคำตอบว่า

“เด็กแล้ว ไม่มีใครมาหรอก”

ผมก็หลับตาเข้าสมาธิต่อ พอสักครู่ก็เห็นชัด ขนาด
ลืมตามองก็เห็นชัดว่ามีเด็กผู้หญิงรูปร่างอ้วนเหลือกำลัง
อ้วนอย่างกับเป็นโรคชนิดหนึ่ง แต่หน้าตายังเด็กมาเย็น
อยู่ข้างเตียง เธอแต่งตัวด้วยชุดของโรงพยาบาล

เมื่อเห็นเช่นนั้น ผมก็เอ่ยปากออกถามว่า

“หนู เป็นใคร มาทำไมที่นี่”

ผมพูดออกมาดังๆ เพื่อให้สองคนนั้นได้ยิน รวม
ทั้งคุณใบ กล้าหาญ ซึ่งรับราชการอยู่ที่โรงพยาบาลสงฆ์
จนทุกวันนี้ และไปเฝ้าผมอยู่ด้วย..

ภรรยาจึงมาเขย่าแขนแล้วพูดว่า..

“เธอๆ นี้อยู่ที่นี่ๆ”

ก็คงนึกว่าผมปวดมากจนเพ้อ..

ผมก็บอกว่า

“ไม่ได้เพ้อ หรือเสียดิอะไรหรอก แต่มีใครเห็นไหม
หนูอ้วนมานั่งอยู่ข้างเตียงนี้”

สองคนนั้นตอบว่า
“ไม่มีใคร ดึกแล้ว..”

ผมสังเกตเห็นสองคนนั้นเขยิบเข้ามาชิดๆ กัน ภรรยา
ผมก็ทำท่าจะสวดมนต์ เห็นพนมมือไหวพระแปลกๆ แต่
ผมก็ยังขឹងใจ เพราะหนูคนนั้นก็ยังไม่ยอมอย่างสงบเสงี่ยม

ผมก็เลยพูดออกมาดังๆ กับภรรยาและพยาบาลในห้องว่า
“จะคุยกับหนูคนนี้นะ ช่วยจตๆ จ๋าๆ ไว้ด้วย..”

แล้วผมก็ถามด้วยเสียงออกจะดังๆ ว่า

“หนูเป็นใคร มาทำไมในห้องนี้..”

แม่หนูตอบว่า

**“..หนูเคยป่วยในห้องนี้และตายในห้องนี้ เมื่อ
ประมาณสองปีมาแล้ว..”**

ภรรยาผมคอยฟังและคอยจด..

“อ้อ หนูเคยมาป่วยที่ห้องนี้ และตายที่ห้องนี้..หนู
ป่วยเป็นอะไรตาย”

“ป่วยด้วยโรคอ้วนตายค่ะ”

ภรรยาและพยาบาลช่วยกันจดีใหญ่

“หนูเป็นลูกใครหลานใครจ๊ะ”

**“คุณตาหนูเป็นพระยาอะ ชื่อของท่านขึ้นต้นด้วย
อ ลงท้ายด้วย สิริ”**

ผมทวนคำพูดของเธอดังๆ ให้ได้ยินทุกคน

“งั้นหนูก็เป็นหลาน”

ผมพยายามนึก ลักครู่ก็นึกออกแล้วพูดออกมาว่า

“หลานเจ้าคุณอัชราทรงสิริ ใช่ไหมล่ะ”

หนูคนนั้นก็ตอบว่า

“ใช่ค่ะ คุณอาเก่งมาก..”

“แล้วพ่อหนูล่ะ”

“คุณอา ไม่รู้จักหรอกค่ะ”

ผมถามต่อไปว่า

“หนูมีพี่น้องกี่คน”

“มีสามคนค่ะ หนูเป็นผู้หญิงคนเดียว”

ผมทวนคำพูดดังๆ ทุกคำ เพื่อให้ผู้ที่กำลังฟัง
ได้ยินด้วย

“หนูมาที่นี่มีความประสงค์อะไรจ๊ะ”

“หนูมีเพื่อนหนึ่งคน เขาเสียชีวิตเมื่อกลางปีกลาย
ที่ตึกเด็ก เขาบอกว่า เขาเป็นลูกคุณอาเมื่อชาติก่อน เขา
อยากจะทำาและมาช่วยคุณอาให้หายป่วยจากโรคนี้ เขา
ให้หนูมาบอกคุณอาก่อนคะ..”

จากนั้น แม่หนูคนนั้นก็หายไป หายวับไปเลย

ผมลุกขึ้นนั่งเล่าทุกสิ่งทุกอย่างให้ภรรยาและพยาบาล
ที่นั่งอยู่ด้วยฟัง พยาบาลคนนั้นเธอตื่นเต้นมาก พลาบบอก
กับผมว่า พรุ่งนี้เขาจะไปถามหัวหน้าตึก ขอคำประวัติและ
ขอทราบว่ ตึกนี้ห้องนี้ เมื่อประมาณปี ๒๕๐๒ มีเด็กหญิง
ถึงแก่กรรมที่ตึกนี้ห้องนี้หรือเปล่า เพราะเธอแปลกใจและ
สนใจที่ผมพูดกับแม่หนูคนนั้น เป็นเรื่องเป็นราวตั้งนาน

จากนั้นผมก็เข้านอนไป โดยไม่ลืมภาวนาปริกรรม
พุทโร พุทโร พุทโร ไปด้วย

ประมาณห้าทุ่มในคืนเดียวกันนี้เอง ด้วยอาการ
ปวดประสาทอย่างแรงได้ปลุกผมตื่นขึ้นม่ออีก แต่สองคน
ที่อยู่ในห้องหลับไปแล้ว

ตอนนี้งีบสลัด แต่ผมนอนกุ่มขมับ กุ่มศีรษะด้าน
ขวาอยู่คนเดียวด้วยความปวดที่ออกจะรุนแรงเอาการอยู่
ผมก็ได้ยินเสียงแว่วๆ ที่หูว่า

“เธอ พ่อเธอนอนอยู่นี่ยังงั.. เข้ามาสิ..”

ผมลืมตาขึ้นมอง ก็ไม่เห็นอะไร แต่พอหลับตาก็ได้
ยินเสียงพูดอีกว่า

“เข้ามาสิ มาเถอะ”

ผมลืมตาก็ เห็นเด็กสองคนมายืนที่ข้างเตียง
ผม คนหนึ่งอ้วนปึกคนเก่า อีกคนหนึ่งอยู่ในวัยสิบสองขวบ
หน้าตาน่ารักน่าเอ็นดู เธอเดินมายืนข้างเตียงผมแล้วพูดว่า

“พ่อ หนูมาช่วยพ่อ..”

ผมจึงเรียกภรรยาผมและพยาบาลให้ตื่น แล้วถามว่า
“เห็นเด็กผู้หญิงสองคนตรงนี้ไหม.. เด็กๆ มายืน
อยู่ที่นี่แ่นะ..”

พยาบาลเปิดไฟในห้องนอนสว่างพริบแล้วบอกว่า

“ไม่เห็นมีใครมาล้กคนนี่คะ”

ผมก็ยืนยัน (ความจริงนอนยันเพราะตอนนั้นนอน
อยู่บนเตียงไม่ได้ยืนล้กที่) ว่า

“มีสิ มีแม่หนูสองคนมาเยี่ยม แล้วมายืนอยู่ตรงนี้
นี่ยังงั..”

พลงผมก็ยื่นมือออกชี้ที่ตัวเด็ก
คุณใบ ยกเก้าอี้มา ๒ ตัว ให้แขกที่เขามองไม่เห็น
นั่งข้างเตียงทันที..

ภรรยาผมกับพยาบาลตื่นขึ้นนั่งขยับตัวเข้ามาชิดกัน
แล้วทั้งสองคนก็พนมมือทำท่าจะสวดมนต์อีกรอบ หนูอ้วน
ยืนอยู่สักครู่ก็ลาไป

“คุณอาคะ หนูไปก่อนนะคะ”

ว่าแล้วก็หายวับไปอีกที่.. เหลือแต่แม่หนูคนเล็ก
คนเดียว

ตอนนี้เธอนั่งลงบนเก้าอี้ข้างเตียงนอนผม ข้อศอก
สองข้างทำที่นอนยันคางไว้ แล้วถามว่า

“พ่อปวดศีรษะมากหรือคะ”

ผมตอบว่า

“ตอนนี้ปวดมากจ้ะ”

เธอก็ยื่นมือข้างหนึ่งมากุมหรือกดศีรษะด้านที่ปวด
ของผมไว้ แล้วบอกว่า

“สักครู่จะทุเลา”

ต่อจากนั้นสักพัก อาการปวดศีรษะก็สงบ

ผมจึงถามเธอว่า

“หนูเป็นใคร แล้วทำไมมาเรียกว่าพ่อ..”

ตอนนี้สองคนนั้นเริ่มจดอีก

“ชาติที่แล้วมา หนูเป็นลูกพ่อ..”

ผมก็ทวนคำพูดของแม่หนูนั้นว่า

“อ้อ ชาติที่แล้วเป็นลูกของพ่อ..”

ต่อไปนี้เป็นคำสนทนาของผมกับเด็กหญิงผู้นั้น โดย
ผมถามดั่งๆ และทวนคำตอบดั่งๆ เช่นเคย

“ชาติก่อนนี้หนูเป็นลูกผู้ชายหรือผู้หญิง”

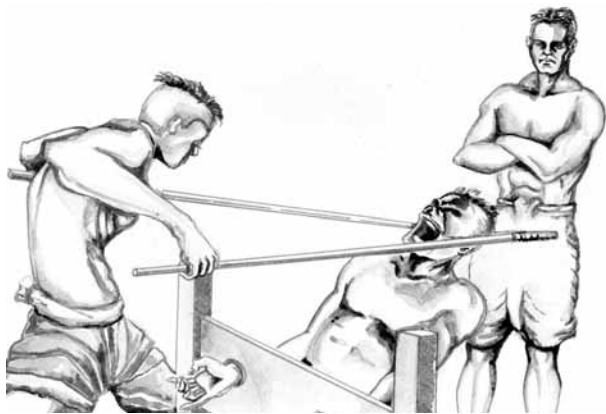
“เป็นผู้หญิงคะ”

“หนูเป็นอะไรถึงตาย..ในชาติก่อนนั้น”

“หนูไปเล่นน้ำแล้วไหลลื่น เลยกดแม่น้ำตาย..”

“หนูตายที่ไหน..”
“ตกรน้ำตายที่ท่าโรงโม่”
จึงถามเธอว่า
“โรงโม่อยู่ที่ไหน”
“ก็อยู่แถวๆ ท่าเตียนนี่แหละ..ไม่ไกลเท่าไร”
“ตอนที่ตกรน้ำตายอายุเท่าไร..”
“ก็สิบกว่าขวบค่ะ”
“ชาติก่อนนี่พ่อเป็นอะไร”
“ชาติก่อนนี่พ่อรับราชการในรัชกาลที่ ๓ เป็นผู้คุม
นักโทษและราชมัล..”
“ราชมัลเป็นอย่างไร พ่อไม่รู้จัก..”

“ราชมัลเป็นผู้คุม เป็นคนลงโทษนักโทษ ทรมาน
นักโทษรวมทั้งประหารชีวิตนักโทษด้วย..”

ผมได้ฟังแล้วตกใจมาก เพราะชาตินี้ผมไม่ชอบ
เบียดเบียนใคร ไม่ชอบการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตอย่างใดทั้งสิ้น
แล้วจึงถามแม่หนูนั้นว่า

“ที่พ่อป่วยนี้ ป่วยมานานเป็นเพราะอะไร แล้วเมื่อ
ไหร่จะหาย”

เธอตอบผมว่า

“ป่วยเพราะกรรมเก่าที่ทำไว้แต่ชาติก่อน พ่อมี
หน้าที่เกี่ยวกับนักโทษ ควบคุมลงโทษ ทรมานเขา กรรม
ก็ตามสนองในชาตินี้”

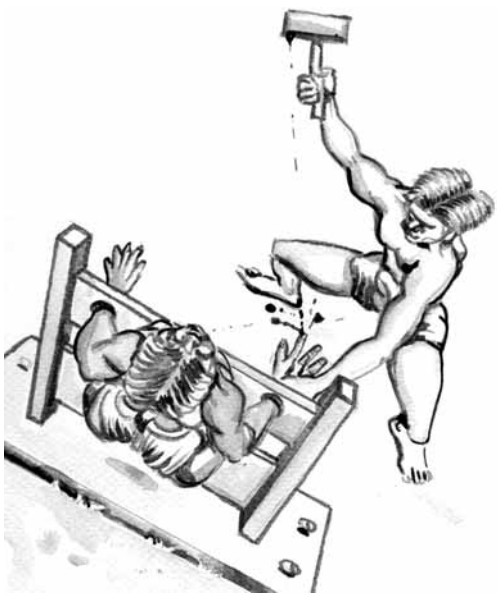
ผมแย้งว่า

“ก็เราทำตามหน้าที่ ลูกบอกว่าหน้าที่คือควบคุม
ลงโทษ ทรมาน ถ้าเราไม่ทำเราก็คือผิด..”

แม่หนูก็ตอบว่า

“ครั้งหนึ่งมีชายคนหนึ่ง รูปร่างอ้วนใหญ่สูงดำ ถูก
ฎีกาว่าฆ่าชาวบ้านตาย ทำทารุณต่างๆ แก่ราษฎร ความ
จริงเขาไม่ได้ทำ แต่ชาวบ้านรวมหัวกันไปใส่ความเขา

พระอัยการก็คุมตัวมาลงโทษสอบสวน เขาไม่ได้ทำเขาก็ไม่รับ ราชทัณฑ์คือพ่อได้ลงโทษเขา จับเขาเข้าขื่อเข้าคาน ตอกเล็บเขา แล้วเอาเครื่องมาบีบขมับเขา บีบขมับจนเขาสลบเพราะความเจ็บปวด เขาก็ไม่รับว่าเป็นผู้ร้าย พ่อก็ลงโทษบีบขมับเขาอีกเพื่อให้เขารับว่าเป็นสัตย์ เขาก็ไม่รับ ในที่สุดเขาทนทรมาณไม่ไหวเขาก็ขาดใจตาย ก่อนตายเขาผูกใจพยาบาทอาฆาตไว้ว่าจะจองเวรไปทุกชาติ จนกว่าจะหมดเวร..ตอนนี้กรรมมาตามทันอย่างเต็มที่ แล้วจึงได้ป่วยเช่นนี้”

ผมทวนคำพูดของแม่หนูน้อยทุกอย่าง ภรรยาและพยาบาลนั่งจำและจดไว้ทุกคำพูด

ผมจึงถามต่อไปว่า

“เมื่อไหร่จะชดใช้กรรมนี้หมดเสียที”

แม่หนูตอบว่า

“พ่อทำไว้มาก ทั้งกรรมดีและกรรมชั่ว กรรมก็สลับกัน กรรมดีทำให้พ่อเกิดมาอย่างนี้ กรรมชั่วก็ตามมาสนองอย่างนี้”

“แล้วเมื่อไหร่จะหมดบาปหมดกรรม”

“อีกสี่ปี”

แม่หนูตอบว่า

“พ.ศ.๒๕๐๘ พ่อถึงจะหมดกรรมนี้ แล้วจึงจะหายป่วย”

ภรรยาผมนั่งฟังอยู่ตลอด ก็ขอให้ผมถามว่า

“เมื่อชาติก่อนเธอเกิดเป็นอะไร”

แม่หนูตอบว่า

“คุณแม่เมื่อชาติก่อนนี้เป็นแม่ชี ถือศีลกินเพลอยู่วัดใต้”

ผมก็ไม่ทราบาวัดใต้ไหน

แม่หนูก็บอกว่า เวลาปวดประสาทมากๆ ให้นึกถึงเธอ เธอจะมาช่วยให้เบาบางลง แล้วก็เอามือมากุมศีรษะข้างที่ปวดพลางก็พูดว่า

“พຽ່ງนี้ แປดนาฟีกา หมอจะเอาตัวไปผ่ากะโหลกศีรษะ..”

ผมก็ย่ำว่า

“พຽ່ງนี้เข้าหรือ จะผ่ากะโหลกพ่อหรือ..”

เธอก็พยักหน้ารับคำแล้วก็บอกว่า

“หนูจะไปก่อนละ..”

พยาบาลและภรรยาผมนั่งสงบอย่างบอกไม่ถูก และแล้วในที่สุดก็ม่อยหลับไปทั้งสามคน

รุ่งขึ้นเวลาประมาณ ๘.๐๐ น อาจารย์หมอดูตมมาตรวจเยี่ยม ได้รับรายงานว่ เมื่อคืนนี้ปวดประสาทมากปวดจนตื่นถึงสองครั้ง

ท่านย่นคิดสักครู่แล้วจึงพูดว่า

“แปดโมงเช้านี้จะเอาตัวไปผ่าตัด ผ่าเอาปมประสาทที่ปวดออก”

แล้วหันมาสั่งพยาบาลให้ไปบอกหัวหน้าตึกว่า

“ให้เตรียมคนใช้รายนี้ไปผ่าตัด”

ภรรยาผมและพยาบาลมองหน้ากันด้วยความมุงงงเต็มที เพราะไม่มีใครเชื่อว่าจะนำผมไปผ่าตัด ึ่งงก็เพราะเมื่อคืนนี้ได้ย่นผมพูดคนเดียว คือทวนคำพูดของแม่หนูว่า พຽ່ງนี้แปดนาฟีกาหมอจะเอาไปผ่าตัด ตอนนั้นก็เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง มาตอนนี้เชื่อแล้ว เชื่อไม่มีข้อสงสัย

สักครู่พยาบาลก็เข้ามาในห้องผม จัดแจงโกนผมโกนคิ้วด้านขวาขึ้นไปถึงกลางศีรษะ แล้วทำความสะอาดต่อจากนั้นก็ฉีดยาให้สลึ่มสลือประเทมอร์ฟีน

จน ๘.๐๐ น. รถเข็นคนไข้ก็มาเทียบ เอาตัวผมนอนเปลเข็นไปห้องผ่าตัด โดยมีภรรยาผมเดินตามไปด้วย ผมเองตอนนั้นก็หลับมึหลับแหล่อยู่แล้ว และแล้วผมก็หมดสติไป เมื่อได้รับยาสลบที่ห้องผ่าตัด

ผมมาทราบตอนหลังว่า ในวันรุ่งขึ้น คือวันที่ผมได้รับการผ่าตัดนั้นพยาบาลในห้องได้ไปคุยกันกับหัวหน้าตึกและคุยกันต่อๆ ไป ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนนี้ ทุกคนมีอาการเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่ก็แปลกใจทุกคน

ที่ประหลาดใจมากที่สุดคือ ในเมื่อผมเรียนจบจาก คีรีราชไปตั้งกว่าสิบปี จบแล้วออกไปเลย ไม่ได้ทำงานอยู่ในนั้น เหตุไฉนจึงทราบเรื่องเด็กหญิงที่เป็นโรคอ้วน และเด็กหญิงถึงแก่กรรมที่เตียงที่ผมนอนป่วยในตึกวิบูลลักษณ์ และเธอตายในปีนั้นๆ

ด้วยความสนใจพยาบาลหัวหน้าตึกได้ไปค้นประวัติ สืบประวัติของผู้ป่วยที่มาป่วยตึกนี้ในปี ๒๕๐๒-๒๕๐๓ ค้นอยู่นานเพราะไม่ทราบชื่อผู้ป่วย และในที่สุดก็ค้นมาจนได้ว่า ได้มีเด็กหญิงหนึ่งคนป่วย และถึงแก่กรรมที่ห้องนี้ด้วยโรคอ้วนจริง

ความประหลาดใจในหมู่คนที่รู้เรื่อง ก็ชักจะกลายเป็นความเชื่อขึ้นมาทีละน้อยๆ แต่พอพยาบาลที่เฝ้าเธอ บอกว่า เด็กมาหาคุณหมอ ที่บอกว่าเป็นลูกในชาติก่อน เมื่อคืนนี้มาบอกว่าจะถูกผ่าที่ศีรษะเข้าวันนี้พอวันรุ่งขึ้นเข้า อาจารย์หมออดุมก็มาเอาตัวไปจริงๆ

“แปลกนะเธอ ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ..”

พยาบาลสาวพิมพ์กำกับตึก และจากตึกนี้ก็ไปตึก โหนด ไปจนทั่วโรงพยาบาลภายในไม่กี่วัน

อาจารย์หมออดุม ท่านเคยรักษาโรคนี้ให้ผมมาสองสามครั้งแล้ว โดยฉีดยาเข้าไปในกะโหลกศีรษะ หมายถึงให้ยาไปทำลายประสาทที่ปวดแต่ไม่ได้ผล มันเหมือนกับตีงูให้หลังหัก โรคนี้อาละวาดใหญ่ที่ฉีดยาเข้าไปในศีรษะนี้ประมาณสี่ครั้งในสองปี

เมื่อฉีดยาไม่ได้ผล ท่านก็เลยผ่าลงไปส่องตัดปมประสาทเสียเลย โดยเจาะกะโหลกศีรษะด้านขวาเหนือหู ขึ้นมาหน่อย คงจะเหมือนกับชาติก่อนที่ไปบีบขมับเขาตามที่แม่หนูเธอว่า..

เจาะแล้วเอากระดูกกะโหลกออกมา ขนาดราวๆ เหรียญสองสลึง ทำให้มีรูเกิดขึ้น จากนั้นก็เอามีด เอกรรไกรเข้าไปตัดเส้นประสาทเส้นที่ ๕

แต่อาจารย์ท่านว่าการผ่าตัดด้วยความยากลำบาก เพราะเรื้อรังมานาน ประกอบกับการได้รับการฉีดแอลกอฮอล์เข้าไปหลายหน มันก็เกิดพังผืดขึ้น

ผลการผ่าตัดไม่น่าพอใจเท่าไร แต่เชื่อว่าคงให้ผลไม่น้อย การผ่าตัดประสาทสมองนี้กินเวลาราวๆ สี่ชั่วโมง เพราะความยากลำบากดังกล่าว

พอราวๆเที่ยง เขาก็เข็นรถกลับมาที่เดิม ในห้องมีแม่ผม ภรรยา พ่อตา แม่ยาย ซึ่งทั้งสองท่านนี้ มีศักดิ์เป็นลุงและเป็นป้าของผมด้วย

ทุกคนก็คิดว่าผมคงตายไปแล้ว เพราะนานเหลือทน ระหว่างที่คอยรับผมในห้องพยาบาล และภรรยาก็เล่าเรื่อง ทั้งหมดเมื่อคืนให้ทุกคนได้ฟัง ต่างก็รับฟังโดยไม่มีข้อสงสัยใดๆ คำนั้นก็เกิดอาการปวดขึ้นมาอีก ที่นี้ปวดสองอย่างคือ ปวดเจ็บในสมองที่ผ่าตัด ปวดแผลมีหน้าซ้ำโรคปวดเดิมก็ไม่ทุเลา ทำให้เกิดทุกข์ทรมานกว่าเก่า มือทั้งสองก็กุมที่แผล กุมศีรษะร้องปวด ดิ้นไป และแล้วก็นึกได้..

“หนู ช่วยพ่อด้วย”

ผมตะโกนออกมาดังๆ

ในห้องนั้นมีญาติพี่น้องมาเยี่ยมกันมากมาย ต่างก็ได้รับฟังเรื่องที่เกิดขึ้นอย่างละเอียด ทุกคนสงบ มีแต่ผมผู้เดียวที่ทรมานทลายอยู่บนเตียง..

ชั่วอึดใจเดียว ก็ปรากฏร่างของเด็กหญิงที่บอกว่าเคยเป็นลูกผมเมื่อชาติก่อนมานั่งอยู่ข้างเตียง ผมจึงถามว่า

“มาแล้วหรือลูก .. ลูกช่วยพ่อที่ ตอนนีंपวดเหลือทนแล้ว”

แม่หนูก็เอามือมาวางที่ศีรษะ แล้วพูดว่า

“เดี๋ยวจะทุเลา”

ก็เป็นจริงอย่างว่า อาการปวดก็บรรเทาลง

พยาบาลซึ่งถือเข็มฉีดยาจะฉีดให้ก็เลยไม่ต้องฉีด คุณไปก็ช่วยยกเก้าอี้ให้แขกที่แลไม่เห็นนั่งอย่างเคย.... แม่หนูก็นั่งอยู่ข้างเตียง เอาศอกยันเตียงเอามือเท้าคางตามเดิม ผมก็ถามว่า

“หนูอ้วน ไ้ไหนล่ะ”

เธอตอบว่า

“ไม่ได้มาวันนี้..”

ทุกคนในห้องฟังผมโต้ตอบพูดคุยกับแม่หนู ผมถามต่อไปว่า

“หนูชื่ออะไรจ๊ะ”

เธอตอบว่า ก่อนที่จะตายนี้

“หนูชื่อพิมพวดิ”

“หนูเป็นอะไรตาย..”

“เป็นไข้เลือดออกตายค่ะ”

“ตายที่นี้หรือ..”

“ตายที่ตึกเด็กค่ะ”

“ตายเมื่อไรจ๊ะ”

“เมื่อปี ๒๕๐๓ ค่ะ”

“หนูมีพี่น้องกี่คน”

“มีห้าคนค่ะ”

“ผู้หญิง ผู้ชายกี่คน”

“หนูเป็นหญิงคนเดียวค่ะ”

“พ่อแม่เสียใจมากไหม ที่หนูตายจากไป”

“พ่อแม่เสียใจมากเพราะหนูเป็นลูกผู้หญิงคนเดียว พ่อสร้างพลับพลาอุทิศส่วนกุศลให้หนูที่วัดมกุฏฯ เอาชื่อหนูไปตั้งชื่อพลับพลานี้ มีรูปหนูแล้วมีคำจารึก มีศพของหนูฝังอยู่ในนี้ด้วยค่ะ พ่อดีขึ้นแล้ว หนูขอลาไปก่อนแล้ว จะมาหาพ่ออีกจ๊ะ..”

คำพูดทุกคำระหว่างแม่หนูพิมพวดิกับผม ทุกคนในห้องได้ยินได้ฟังและฟังอย่างตั้งใจจริงๆ พยาบาลมาฉีดยาให้ผมอีก แล้วผมก็หลับไปจนเช้า โดยไม่มีอาการปวดรุนแรงมารบกวนอีกเลยในคืนนั้น

เหมือนกับยังไม่สิ้นกรรมสิ้นเวร อาการของโรคที่สงบไปคืนหนึ่งนั้น พอรุ่งเช้าก็เอาอีก ปวดอีก ทูรนทวยาร้องครวญครางอีก

อาจารย์ท่านก็มาดูอาการทุกเช้าทุกวัน สั่งการรักษาทุกวัน เช้าสบายสายปวด กลางวันสบาย ปายปวดดิ้น หรือพอตอนเย็นสบายขึ้นหน้า พอค่ำก็ร้องคราง เป็นอย่างนี้อีกสามหรือสี่วัน ทุกครั้งที่ปวดผมจะนึกถึงหนูพิมพ์ดีทันทันทีไม่ว่ากลางวันหรือกลางคืน ถ้าเป็นกลางวันก็จะได้ยินเสียงพูดว่า

“พ่อ หนูมาแล้ว”

แล้วเธอก็จะเอามือมาช่วยกุมที่ปวดจนผมทุเลา คำพูดที่ผมพูดคือ

“มาแล้วหรือลูก..”

ทุกคนที่มาเยี่ยมผม หรือมาอยู่ในห้องจะเงี่ยบสงบคอยฟังคำพูดของผมที่พูดกับวิญญาณในเรื่องร่างของหนูพิมพ์ดี อย่างใจจดใจจ่อเหมือนนัดกัน

ในเย็นวันหนึ่ง เย็นมากแล้ว ๗พฤษฯ ทวี บุญยกเหตุ ซึ่งเป็นพี่ชายของผมท่านไปเยี่ยมพร้อมด้วยบุตรชายของท่าน

คุณวีระวัฒน์ บุญยกเหตุ หรือที่ญาติๆ เรียกชื่อเล่นว่า บู๊ เป็นคนขับรถพาพี่ชายไปที่ศิริราช ท่านถึงอนิจกรรมไปแล้ว เหลือคุณวีระวัฒน์ ซึ่งเดี๋ยวนี้ดำรงตำแหน่งเป็นรองอธิบดีกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม คุณทวีก็เป็นประจักษ์พยานท่านหนึ่ง

ในขณะนั้นอาการปวดของผมกำเริบอีก ปวดมากขึ้นๆ ผมก็นอนร้องเรียกหนูพิมพ์ดีให้มาช่วย คุณทวีท่านทราบเรื่องอยู่บ้างแล้วจากปากคำของญาติๆ ท่านก็เลยนั่งอยู่

ปกติท่านไปเยี่ยมผมบ่อยมาก แต่ไปนั่งไม่นาน เพราะท่านทนความสงสารในความทุกข์ทรมานของผมไม่ไหว เย็นนั้นท่านนั่งอยู่นานหน่อย พอตีผมปวดมาก แล้วร้องเรียกหนูพิมพ์ดีว่า

“ลูกมาช่วยพ่อที”

คุณทวีทราบเรื่องนี้จากญาติพี่น้องมาหลายครั้งแล้ว ครั้งนี้ท่านมาเห็นพอดี คือผมเรียกหนูพิมพ์ดี หนูพิมพ์ดีมาก็ถามเธอว่า

“ผ่าแล้ว ทำไมยังไม่หายอีก”

หนูพิมพ์ตอบว่า

“ยังไม่หาย ยังไม่หมดเวรกรรมที่ทำไว้..”

“แล้วเมื่อไรจะหาย”

เธอตอบว่า

“ราวๆ อีกสี่ปี พ.ศ.๒๕๐๘ นั้นแหละ”

ผมถามดั่งๆ ต่อไปว่า

“แล้วทำอย่างไรต่อไป”

เธอตอบว่า

**“พຽ່ງนี้ แปะดโม่งเข้า หมอจะเอาตัวไปผ่าอีก จะต้อง
ผ่าอีกสองครั้ง รวมสี่ครั้งในคราวนี้..”**

ผมก็ทวนคำพูดของเธอแล้วร้องว่า

“ต้องผ่าอีกสี่ครั้งเชียวรี..”

คุณทวีนั่งฟังอย่างสงบ ทุกคนเงยบและคอยฟัง คำ
ใหญ่ๆ อาการปวดก็บรรเทา หนูพิมพ์จึงบอกกับผมว่า

**“หนูจะลาไปก่อน วันนี้รีบหน่อย เพราะจะไปรับ
กุศลที่เขาอุทิศให้ที่พัลลพลาพิมพ์ดี..”**

ทุกคนได้ยินคำพูดที่ผมทวนคำพูดของหนูพิมพ์ ผม
จึงถามเธอว่า

“เขาอุทิศส่วนกุศลให้เรื่องอะไร”

เธอตอบว่า

**“เขามำเพ็ญกุศลศพใครไม่รู้คึนนี้ที่พัลลพลา คน
ตายมีเหรียญ มีตรา มีสายสะพาย..”**

ผมก็ทวนคำพูดออกมาดั่งๆ คุณทวีนั่งอยู่ก็อยาก
พิสูจน์ จึงให้วิระวัฒน์ลูกชาย ขับรถยนต์ออกไปเด็ยวันนั้น
ไปดูชีวาที่พัลลพลาพิมพ์ดีวัดมกุฎฯ มีการบำเพ็ญกุศล
ใคร ศพเหรียญตราหน้าจะรับพระราชทานเพลิงที่สุสานหลวง
วัดเทพศิรินทร์ เพราะญาติหนูพิมพ์บอกว่ามีสายสะพาย คุณ
วิระวัฒน์ บุญยเกตุ จึงรีบขับรถออกไปจากศิริราชทันที ไป
ที่วัดมกุฎฯ

พอถึงพัลลพลาพิมพ์ดี ก็เดินเข้าไปดูหน้าพัลลพลา
ปรากฏว่าเป็นความจริง คึนนั้นมีการนำศพออกมาจาก
สุสานมำบำเพ็ญกุศล พຽ່ງนี้จะรับพระราชทานเพลิง เป็น
ศพของรองอธิบดีกรมเจ้าท่า ผมก็ลืมชื่อของท่านเสียแล้ว
รูปถ่ายหน้าโกฐ เป็นรูปเต็มยศ มีเหรียญตรา มีสาย
สะพายจริง

คุณวีระวัฒน์ จึงรีบขับรถมาเรียนคุณทิวว่าเป็นอย่าง
ที่ผมทวนคำพูดของหนูพิมพ์ทุกประการ คุณทิวนิ่งสงบ กล่าว
ออกมาคำเดียวว่า

“แปลก แต่จริง..”

ผมต้องเล่าย้อนไปนิดหน่อย คือตอนที่หนูพิมพ์นั่งอยู่
ข้างเตียงผม เอามือเท้าคางยันขอบเตียงอย่างเคย เธอพูดว่า

“เสียชีวิต..”

ผมถามว่า

“เสียชีวิตอะไร”

เธอตอบว่า

**“แก้วระย้าโคมไฟที่พลับพลา คนที่ยกขาหยั่งวาง
พวงหรีด ทำขาหยั่งไปโดนโคมแก้วช่อระย้าตกลงมา
แตกหลายช่อ ทำให้ไม่สวย พ่อแม่ก็ไม่ทราบ อีกสอง
สามวันคุณพ่อหนูชาตินี้จะมาเยี่ยมพ่อ พ่อช่วยบอกคุณ
พ่อหนูให้ช่วยเปลี่ยนระย้าที่ตกลงมาแตกให้ที่ หนูไม่
สบายใจ..”**

ผมทวนคำพูดนี้ให้ทุกคนได้ยิน ทั้งคุณทิวด้วย
ก่อนที่คุณวีระวัฒน์จะกลับมาจากวัด มารายงานเรื่องศพ
ที่พลับพลา นั้น.

คุณทิวและบุตรชาย กลับไปด้วยความประหลาดใจ
ว่า ผมนอนเจ็บอยู่ที่เตียงตั้งสิบกว่าวัน ทำไม่รู้เรื่องที่จะ
เผาศพรองอธิบดีกรมเจ้าท่า และศพตั้งบำเพ็ญกุศลที่
พลับพลาพิมพ์ดี..วิญญาณคงมาบอกจริงๆ

วิญญาณมีจริงหรือ คนตายแล้วยังวนเวียนอยู่หรือ
อะไรที่มาพูดกับน้องชายผมว่าท่านคงนั่งคิดนอนคิดไปนาน

คืนนั้นผมปวดอีกครั้งหนึ่ง พอเช้า อาจารย์หมอ
อุตม์ก็มาเยี่ยมเช่นเคย พอทราบว่ายังปวดอีก ท่านก็ยื่นอยู่
ครูใหญ่ แล้วหันมาสั่งพยาบาลว่า ไปบอกหัวหน้าตึกให้
เตรียมคนไข่นี้ไปห้องผ่าตัดอีกที่เช้าวันนี้ก่อนแปดนาฬิกา

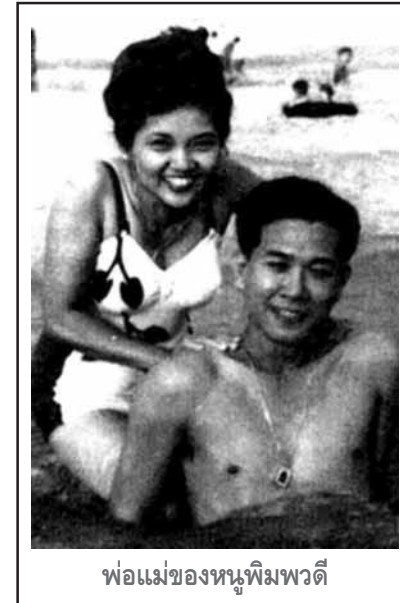
ผมตะลึง ภรรยาและพยาบาลงง ทุกคนในตึกนั้น
เมื่อทราบคำสั่งก็ประหลาดใจ เพราะพยาบาลที่เฝ้าเธอ
เล่าให้เพื่อนๆ ฟังตั้งแต่เมื่อคืนนี้แล้วว่า เช้านี้ผมจะต้อง
ถูกผ่าอีกเพราะหนูพิมบอกล่วงหน้าไว้

แล้วผมก็ถูกนำไปห้องผ่าตัด ดมยาสลบ ผ่าตัดดึง
เอารากประสาทเส้นนี้ออก โดยพยายามดึงเอาออกให้
มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ราวๆ เกือบเที่ยงก็กลับมาที่ห้อง
นอนที่ตึกพัก โดยสลบมาบนรถเปลตามเคย

พอฟื้นมา อาการปวดเจ็บแผลก็มาแทน แต่อันนี้
ระงับได้ด้วยการฉีดยา พยาบาลมาฉีดยาระงับปวดให้
เป็นระยะๆ พอค่าลงก็สงบ ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูงเข้ามา
เยี่ยมกันมากมายตามเคย ที่มาเยี่ยมจริงๆ ก็มี ที่อยากรู้
เรื่องวิญญูณของเด็กที่มาช่วยผมก็มี

พอสักสามทุ่มคืนนั้น หนูพิมก็มาอีกตามเคย เธอ
เอามือมาวางที่ข้อมับผมปวดทั้งแผลผ่าตัดและที่ปวดอยู่เดิม
ทำอย่างไรมันก็ไม่หาย ผมนอนทนเอาภาวนาบริการกรมไป
จนหลับไปในที่สุด แล้วเธอก็กลับไปเมื่อผมสงบ

ข่าวลือจากปากต่อปากไปไกลยิ่งกว่าประชาสัมพันธ์ทางสื่อมวลชน และก็แน่นอนข่าวนั้นก็ย่อมต้องมากกว่าความเป็นจริง จนวันหนึ่ง คุณชิต สุวรรณปัทม์ ซึ่งเคยเป็นพยาบาลอาวุโสที่สายนัดดาคลินิกของท่าน นายแพทย์ หม่อมหลวงเต๋อ สนิทวงศ์ ซึ่งผมเคยทำงานอยู่กับท่านเมื่อ พ.ศ.๒๔๙๓ ถึง ๒๔๙๕ ก็สามสิบแปดปีมาแล้ว เป็นคนชอบพอกันในสมัยที่ทำงานอยู่ด้วยกัน เธอมาเยี่ยมแล้วมาบอกกับผมว่า จะมีคนมาพบมาหา และมาคุยเรื่องหนูพิมพ์ ผมก็บอกเธอว่า ก็มีอย่างที่พยาบาลและภรรยาผมได้ยินได้ฟังก็เท่านั้น ไม่มีอะไรมากกว่านั้น คุณชิต นี้ถึงแก่กรรมไปเมื่ออายุราวๆ ๗๐ ปี เมื่อ ๔-๕ ปีมานี้

ถัดต่อมาอีกวันหรือสองวัน เย็นๆ มีชายหญิงคู่หนึ่ง ซึ่งผมไม่รู้รู้จักกันมาก่อนมาขอเยี่ยม ดูเหมือนจะเป็นเวลาประมาณ ๑๘:๐๐ - ๑๙:๐๐ น.

ขณะนั้นผมอาการดีขึ้นนิดหน่อย ไม่ใช่กำลังปวดประสาท สองท่านก็นั่งสนทนาด้วยแล้วก็เลียบเคียงเข้ามาถามเรื่องหนูพิมพ์ ผมก็สรุปให้ท่านฟังนิดๆ หน่อยๆ มีภรรยาและพยาบาลที่เฝ้าคอยเสริมให้แจ่มชัดขึ้น

สองท่านนี้เอาพวงมาลัยดอกมะลิพวงใหญ่ๆ มาแขวนให้ผมที่หัวนอนเตียงในห้องเผอิญจุดธูปหอมบูชาพระกลั่นผสมกันหอมพิกล ทำท่าจะเป็นวัดหรือศาลเจ้าไท่หล่าไปไหน

สักครู่ใหญ่ คุณผู้ชายที่มาด้วยก็ขออนุญาตเอารูปถ่ายเล็กๆ ผู้หญิงราวๆ สักสามสิบปีเห็นจะได้ มาวางเรียงๆ กันบนที่นอน

ผมชักสงสัยท่านจะทำพิธีโปรดวังควาน หรือทำพิธี
แขกที่เรียกว่า **“อิศวระกุมารี”** คือ การเอาเด็กๆ พรหมจรรย์
มาบูชาพระอิศวร บนบานศาลกล่าวให้ผมหายป่วยไข้
หรืออย่างไร

แต่ไม่ใช่ พอท่านค่อยๆ เอารูปถ่ายขนาดสักสองนิ้ว
บ้าง สามนิ้วบ้าง มาวางเรียงเต็มหน้าเตียงที่ผมนอนอยู่
เรียบร้อยแล้ว ท่านก็ถามว่า

**“คุณหมอสวยชีชี่ครับ ว่าคนที่มาหาคุยกับคุณหมอ
แล้วบอกว่าชาติก่อนเป็นลูกสาวคุณหมอ และชาตินี้เกิด
มาเป็นลูกสาวผมนะคนไหน ในรูปถ่ายที่นำมาเรียงอยู่นี้”**

ผมลุกขึ้นนั่งแล้วหยิบแว่นตามาสวมดูไปที่ละรูปๆ
ดูไม่นานนัก โดยวิธีหยิบรูปที่ไม่ใช่หนูพิมออกมากองไว้
พวกหนึ่ง หยิบออกมากองที่ละใบๆ เหลือใบสุดท้ายทิ้ง
ไว้บนเตียงหนึ่งใบ แล้วก็หยิบรูปนี้ขึ้นชูพลางบอกว่า

“หนูคนนี้แหละครับ ที่มาหาผมทุกวัน..”

ทั้งสองท่านที่มาเยี่ยม หุบรอยยิ้มที่มุมปาก คุณ
ผู้หญิงร้องไห้โฮใหญ่ คุณผู้ชายเช็ดน้ำตาแล้วบอกว่า

**“ใช่แล้วครับ รูปนี้คือรูปถ่ายหนูพิมพอดีลูกสาวผม
ถ่ายในเครื่องแบบนักเรียน ส่วนรูปอื่นๆ นั้นเป็นรูปเพื่อนๆ
ของหนูพิม..”**

ห้าหกชีวิตในห้องพักคนไข้ที่ผมนอนป่วยอยู่เยียบหมด
แทบไม่ได้มีแม่แต่เสียงลมหายใจ ต่างคนต่างก็เขยิบเข้า
มาดูรูปหนูพิมที่วางอยู่บนเตียง ซึ่งตอนนี้อยู่ในมือผม

พอบรรยากาศเริ่มคลี่คลายในทางปกติขึ้นแล้ว ท่าน
ที่มาเยี่ยมก็บอกว่า

**“ผมทราบจากคุณชิต ก็เลยมาถือโอกาสเยี่ยมและ
สอบถามถึงลูกสาวผม...ทุกวันนี้ผมก็ยังระลึกถึงหนูพิม
อยู่เสมอ แก่เป็นเด็กที่น่ารักน่าเอ็นดูมาก ท่านั่งประจำ
ของแกก็คือท่านั่งเท้ากางเอาข้อศอกยันพื้นไว้ อย่างที่
คุณหมอพุดจิงๆ ผมชื่อ “เสียง โหสกุล” ครับ ผมมีกิจการ
ส่วนตัวค้าขายเครื่องอะไหล่รถยนต์ทุกชนิด ที่เป็นเด็ก
สามชั้นอยู่ตรงสามแยกสะพานนพวงศ์ทิศใต้ของโรงเรียน
วัดเทพศิรินทร์นี่เองครับ..”**

ผมก็ถามคุณเสียงว่า

“คุณเสียงมีบุตรธิดากี่คน”

คุณเสียงก็บอก ซึ่งผมจำไม่ได้ว่าสามหรือสี่คน แต่
ที่แน่ๆ มีธิดาคนเดียวคือหนูพิมนี่แหละ เธอป่วยด้วยไข้
เลือดออกเสียชีวิตที่ตึกเด็กโรงพยาบาลศิริราช ประมาณปี
พ.ศ.๒๕๐๓ จริง ส่วนเรื่องเด็กหญิงคนอ้วนๆ ที่ตายด้วย
โรคอ้วนนั้นไม่ทราบเรื่อง..

อาคารเสรีวัฒนาในโฉมดั้งเดิม

อาคารเสรีวัฒนาในปัจจุบัน

ผมก็ถามคุณเสียงว่า มีอะไรเกี่ยวกับหนูพิมพ์อีกไหม ผมอยากทราบ

คุณเสียงก็เล่าว่า เช้าวันหนึ่งพระภิกษุสงฆ์ทำรูป จากวัดเทพศิรินทร์นี่เอง ได้เดินไปที่ร้านเสรีวัฒนาโดยมี ตาลปัตรทุกรูป และมีลูกศิษย์ตามไปด้วยสองสามคน พอ พระท่านเดินทางไปถึง ก็ก้าวเข้าไปในร้าน ลูกศิษย์ก็ร้อง บอกว่า พระมาแล้วครับ คุณเสียงก็งงจึงถามว่ามาเรื่อง อะไร..

พระรูปหนึ่งในคณะก็พูดว่าที่เมื่อเย็นวานนี้ให้เด็ก ผู้หญิงไปนิมนต์พระมารับสังฆทานทำรูปนิมนต์ให้มาที่นี่ คุณเสียงก็พูดว่าไม่เคยให้เด็กคนไหนไปนิมนต์

พอดีพระรูปหนึ่งเหลือบไปเห็นรูปถ่ายของหนูพิมพ์ที่ ติดไว้ข้างฝา ท่านก็ชี้ว่า

“หนูคนนี่แหละที่ไปนิมนต์อาตมา นั่งอยู่ด้วยกัน สามรูป ได้ยื่นชดทั้งสามรูป ส่วนสองรูปนั้น อาตมานิมนต์ มาให้ครบทำรูปตามที่แม่หนูบอก..”

คุณเสียงตะลึงและงงเป็นที่สุด จะไม่เชื่อก็ได้ และ เผอิญวันนี้เป็นวันที่ถึงแก่กรรมของหนูพิมพ์ พ่อแม่จะ ทำบุญใส่บาตรอุทิศส่วนกุศลไปให้อยู่แล้ว

ฉะนั้นก็เลยเปลี่ยนเป็นทำสังฆทานตามที่หนูพิมพ์
ปรากฏร่างไปนิมนต์พระมาให้เสียเลย

ก็แปลก วิญญาณในเรือนร่างของหนูพิมพ์ไปนิมนต์
พระมาทำสังฆทานให้กับตน ในวันตายของตนเอง

คุณเสียงถามต่อไปว่า

“ตอนนี้หนูพิมพ์อยู่ที่ไหน”

ผมก็บอกท่านว่า

“หนูพิมพ์ยังอยู่แถวๆ นี้ และมาเยี่ยมผมเกือบทุกคืน
โดยมาก็ไม่เว้น แต่บางทีก็มากกลางวัน ..”

ผมก็เลยบอกคุณเสียงว่า

“หนูพิมพ์บอกว่าคนถือขาหยั่งที่วางพวงหรีดเอาขาหยั่ง
ไปเกี่ยวกับกระยาที่โคมไฟกลางพลับพลาพิมพ์พอดี ตก
ลงมาแตกหลายอัน พ่อเธอไม่รู้เลยไม่มีใครไปทำให้ดี
เหมือนเก่า เธอเสียตายมาก ผมก็นอนอยู่บนเตียงนี้
มากกว่าสิบวันแล้ว แล้วก็ไม่เคยไปนั่งในพลับพลาที่ว่านี้
หากจะไปงานศพที่วัดใด ผมก็มักจะนั่งข้างนอกศาลา
เพราะข้างนอกเย็นดี ได้รับลม แล้วผมจะรู้ได้อย่างไรว่า
ในกลางพลับพลาที่มีโคมไฟกระยาห้อยอยู่ แล้วเดี๋ยวนี้
ปลายล่างของโคมไฟตกลงมาแตกหลายอัน..”

คุณเสียงจึงให้คนขับรถขับไปดูโคมไฟว่าเป็น
จริงอย่างที่ผมพูดหรือไม่

คนรถกลับมาในตอนหลังก็มาเรียนคุณเสียงว่า

**“กระยาที่ห้อยโคมไฟ ขาดไปหลายอัน สงสัยจะตก
ลงมาแตก”**

ท่านจึงสั่งว่า พรุ่งนี้ให้รับช่างไฟไปดู แล้วจัดการ
เปลี่ยนใหม่ให้เรียบร้อย..

คุณเสียงและภรรยา นั่งอยู่อีกสักพักก็ลากลับ ก่อน
จะกลับได้ถามผมว่า

“หนูพิมพ์ุดหรือเปล่าว่า วิญญาณของเธอจะไปไหนต่อ”

ผมก็บอกว่า

“อีกไม่ช้าหนูพิมพ์ุดจะไปเกิด และที่นั่นจะเกิดเป็นผู้ชาย”
เธอเคยคุยกับผมว่าอย่างนั้น

พอได้ยินคำนี้ ภรรยาคุณเสียงยกมือไหว้พิมพ์ุดๆ ว่า
“เกิดชาติใดฉันใด ขอให้เกิดเป็นลูกแม่อีกนะลูก”

ก่อนจากกันทั้งสองท่านได้ออกปากเชิญผมว่า ถ้าผมหายเมื่อไร จะเชิญผมและภรรยาไปบ้าน ไปรับประทานอาหารที่บ้านสักครั้ง บ้านท่านอยู่ถนนสุขุมวิท จะเป็นชอยนานาใต้หรืออย่างไรผมก็จำไม่ได้เสียแล้ว

และเมื่อผมหายป่วยในคราวนั้น กลับบ้านแล้วผมก็ได้ไปบ้านท่านตามคำเชิญ โดยมีญาติมิตรของท่านมาดูหน้าตาผมและฟังเรื่องนี้อีก

เมื่อตอนจะจากกันในคืนนั้นที่ศิริราชผมได้ออกปากขอรูปถ่ายของหนูพิมพ์ุดไว้ เพื่อจะได้ดูและอุทิศส่วนกุศลให้ เธอเวลาผมสวดมนต์และทำบุญทำกุศล

ซึ่งผมก็ปฏิบัติดังนี้มาเป็นเวลากว่ายี่สิบเจ็ดปีแล้ว ซึ่งท่านก็ได้กรุณามอบใบใหญ่ขนาดโปสการ์ดให้ผมไว้หนึ่งใบ

เห็นจะเป็นเพราะวันนั้นไม่ได้พักผ่อนและสนทนาพาทีกันมาก พอค่ำลงอาการปวดก็มาเยือนอีก คราวนี้ปวดบริเวณเหนือคิ้วทางขวามากที่สุด แล้วก็เลยลามปามไปปวดตั้งแต่ขมับขึ้นไปถึงกลางกระหม่อม มันทั้งแสบทั้งปวดเหมือนเอาไฟมาอัง ปวดอยู่นาน

ผมนึกถึงหนูพิมพ์ไปพยายามเข้าสมาธิไปมันก็ไม่ทุเลา
หนูพิมพ์มาเมื่อไรก็ไม่ทราบ พอรู้ว่าเธอมาก็พูดว่า

“มาแล้วหรือลูก..”

สองคนที่เฝ้าอยู่ก็นั่งฟังอย่างเคย คราวนี้มีพยาบาล
เวรที่ตึกมาฟังด้วย ผมถามว่า

“เมื่อไรจะหาย หรือหมดเวรหมดกรรมเสียที มัน
ทรมานจริงๆ”

หนูพิมพ์บอกว่า

“อีกสี่ปี ถึงพบหมอที่รักษาให้หายขาดได้ เมื่อนั้น
ก็หมดเวรแล้วก็จะมีความสุขตลอดไป เพราะกุศลกรรม
ตามมาสนองแล้ว..”

ผมถามต่อไปว่า

“แล้วจะมีอะไรเกิดขึ้นหรือไม่ในตอนนั้น เพราะตอนนี้
ก็ปวดมากอีก”

เธอก็ตอบว่าพຽงนี้

“พ่อจะถูกผ่าตัดอีก คราวนี้จะเป็นครั้งสุดท้าย
สำหรับงวดนี้ และจะเป็นการผ่าตัดที่ทารุณที่สุดในชีวิต
ของพ่อ..”

ผมทวนคำพูดของเขาอีกว่า

“พຽงนี้พ่อจะต้องถูกผ่าอีกหรือ แล้วจะทารุณที่สุด
ด้วยหรือ..”

ทุกคนในห้องเงียบ ทุกคนมีแต่ความเวทนาสงสาร
ภรรยาผมนั้นเชื่อสนิทถึงกับน้ำตาไหลด้วยความรังทิดใจ
ผมนั่งเอาศีรษะกดไว้ที่ขอบเตียง บางทีก็อยากจะเอา
กระแทกลงไปที่เหล็กหัวเตียงเพราะความปวด จิตใจ
ตอนนี้แหละจะอดทนไม่ได้ พยาบาลฉีดยาให้หลับตามที
หมอเวรสั่ง ก็กลับไปพอดีนก็ปวดอีกแทบตลอดคืน

ผมนึกเบื่อบ้างตัวเองแทนอาจารย์ที่ท่านตั้งใจรักษา
อยากจะทำให้ตายๆ เสียรู้แล้วรู้รอดไป จะได้ไม่ทรมาน แต่
มันยังไม่หมดวิบากกรรมก็ต้องทนอยู่ต่อไป

รุ่งเช้า ๗:๐๐ น. อาจารย์ท่านก็มาเยี่ยมอีกตามเคย
พอได้รับรายงานจากพยาบาล ท่านก็นั่งนิ่งอยู่ครู่ใหญ่ แล้ว
หันมาพูดกับผมว่า

“เดี๋ยวแปดโมงเช้าเอาไปผ่าอีกครั้ง ทีนี้ละประสาท
ฝอยให้หมดทั้งแถบ มันคงจะไม่มีอะไรมาปวดอีกแล้ว..”

แล้วท่านก็หันไปสั่งพยาบาลอย่างเคย

ทุกคนหนึ่งด้วยความเวทนา หนึ่งด้วยความประหลาด
ใจ และเชื่อมือว่าทุกครั้งที่หนูพิมมาบอกเป็นต้องไม่มีผิด
จะไม่เชื่อก็ไม่ได้ ชาวก็ออกจากปากนี้ไปปากโน้นไปปาก
นั้นตามเคยว่า วิญญาณหนูพิมมาบอกล่วงหน้าทุกทีว่าจะ
ผ่าเมื่อไหร่ แล้วก็จริงทุกที..

พอราวๆ แปดนาฬิกา รถเข็นคันนั้นก็มาอีก คราวนี้
พยาบาลไม่ฉีดยาให้ก่อนผ่าตัด

ผมถามพยาบาลก็ได้รับคำตอบว่า คราวนี้อาจารย์
จะผ่าสดๆ ดิบๆ ไม่ใช่ยาฉีดยา ไม่ใช่ยาชาใดๆ ทั้งสิ้น ผมก็
ขึ้นรถนอนเปลไปกับเขา

พอถึงห้องผ่าตัด อาจารย์ท่านก็บอกว่า

“ไม่รู้ประสาทฝอยเส้นไหนเสีย มันถึงปวด ถ้าให้
ยาสลบยาชาแล้ว มันก็เหมือนถอนฟัน เลยไม่รู้ชี้ไหนปวด
เพราะฉะนั้นคราวนี้ผ่าโดยไม่ใช้ยาสลบเลยขอให้ตนเอง..”

ผมก็นึกว่ากรรมแน่แท้ เพราะแม้แต่สัตว์แพทย์เขา จะทำการผ่าตัดสัตว์ เขายังใช้ยาระงับความรู้สึก ระงับ ความเจ็บปวด นี่ผมเป็นคนแท้ๆ ยังโดนแบบนี้

ว่าแล้วท่านก็เอามีดกรีดลงไปบนคิ้วขวาของผม กรีดตลอดแนวยาวตั้งแต่หัวคิ้วขวาเรื่อยไปผมสะดุ้งสุดตัว ความเจ็บปวดร้องครวญคราง

อาจารย์ท่านก็บอกว่าเจ็บก็ร้องไป ตำรวจไม่จับหรอก แล้วท่านก็ฝ่าไปเอาเข็มฉีดยาไปเสียบประสาทรึบเส้น พอเส้น ประสาทถูกเข็มฉีดยา มันก็ปวดถึงหัวใจ ผมร้องออกมาดังกว่า ว่ากว่าความที่กำลังถูกเขี่ย

เพราะการผ่าแบบนี้เวลาถึงประสาทที่ไว้สะดุ้งจน ตัวลอย พยายามห้องผ่าตัดก็กดตัวไว้ต่างๆ ที่พันธนาการ ไว้อย่างเหนียวแน่น

ผมถูกผ่าไป ดิ่งประสาทไป ร้องจนสุดเสียงไปเพราะ ความเจ็บปวดและความปวดทรมานทุกซั่มทรมาณอย่างนั้นกว่า ชั่วโมง อาจารย์ท่านพยายามดิ่งประสาทฝอยออกให้มากที่สุด แต่ก็ยากเพราะมันติดกันแน่นเหมือนวันเส้นที่เรา เอามาย่างกิน

ผมร้องโอดครวญดังที่สุดในชีวิต เจ็บที่สุดในชีวิต ปวดที่สุดในชีวิต ทารุณที่สุดในชีวิต เหมือนกับหนูพิมพ์ บอกไว้ไม่มีผิด และสุดท้ายผมก็สลบไปเอง เพราะความ เจ็บปวด มารู้สึกตัวเมื่อพบว่าตัวมาอยู่ในห้องนอน มีสาย น้ำเกลือรุงรัง มีสายยางที่จุ่มที่ปากพร้อมมูล ความปวดนะ ยังไม่หาย แม้จะหยุดผ่าตัดแล้ว แต่ความปวดระบมมัน สุดแสนจะทรมานจนต้องร้องและครางออกมาดังๆ ไม่รู้ว่ากี่ชั่วโมงต่อกี่ชั่วโมง

คำนั้นก็ยิ่งปวดแผล ปวดระบมประสาท ปวดระบม สมอง เมื่อไปทั้งตัวอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ผมถูก ฉีดยาระงับปวด ยานอนหลับ ก็กลับไปทั้งสายยางต่างๆ จนตื่นอีกทีก็ตึกโซ เห็นจะราวๆ สองยามหรือกว่านั้น..

จำได้ว่าวันที่ถูกผ่าตัดวิบากชาติใช้กรรมนั้นเป็นวันพุธ ที่จำได้ก็เพราะอาจารย์ท่านบอกว่าวันพุธหุสพุงนี้ไม่ว่าง ท่านติดประชุมแต่เช้า ผ่าเสียวันพุธ วันนี้แหละ

พอตื่นขึ้นมาดังกล่าวก็พบภรรยา พยาบาลพิเศษที่ นั่งเฝ้าอยู่ ผมถามทั้งสองคนนั้นว่า

“นี่ยังไม่ตายอีกหรือ มันทารุณที่สุดแล้ว..”

สองคนนั้นน้ำตาไหลเพราะความสงสาร แล้วผมก็
หลับตาลง ภาวนาพุทโธ พุทโธ ระงับเวทนา พอหลับตา
สักครู่ หนูพิมก็มาหา เอามือกุมตรงที่ผ่าตัด และตรงที่ปวด
ผมก็ถามว่า

“พ่อหมดเวรหรือยัง”

เธอตอบว่า

“พ่อชดใช้กรรมตามที่เขาอาฆาตไว้มากแล้วต่อไปนี้
จะค่อยๆ ดีขึ้น..”

ผมถามต่ออีกว่า

“พ่อจะถูกผ่าตัดอีกไหม..”

เธอตอบว่า

“ไม่มีแล้ว”

“แล้วจะปวดอีกไหม โรคปวดประสาทนี้นะ”

เธอตอบว่า

“ยังมี แต่ไม่ทรมานมากนัก มีอีกสี่ปี”

“แล้วจะให้พ่อทำอะไรต่อไป..”

“ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เขาไปเรื่อยๆ ขอโหสิเขา
เสีย ภาวนาแล้วส่งใจไปแผ่กุศลให้เขาเสมอๆ นะพ่อนะ”

หนูพิมตอบ

“พ่อจะกลับบ้านได้เมื่อไร..”

“วันอาทิตย์นี้แหละจะ..พ่อ..”

ผมถามต่อไปว่า

“ถ้ามันยังไม่หาย จะกลับยังไง”

เธอก็ตอบว่า

“ก็ยังมีกรรมเบาๆ หลงเหลืออยู่ ถึงจะเป็นก็ยังไม่
รุนแรงเท่าคราวนี้ล่ะ”

“เวลาพ่อกลับบ้านแล้วพ่อจะนั่งเรียกให้ลูกไปหาจะ
ไปได้ไหม”

“หนูจำต้องลาไปก่อนแล้ว คราวนี้หนูจะเกิดเป็น
ผู้ชายจะ แล้วตอนนี้นี้ลูกก็เข้าบ้านพ่อไม่ได้ เจ้าที่เจ้าทาง
ห้ามล่ะ”

เธอตอบ

ภรรยาผมและพยาบาล ฝ้าฟังอย่างเคย

“หนูลาพ่อเลยนะ และที่นี้ไม่มีอีกแล้วจะพ่อ พ่อ
อย่าลืมทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เขา เจ้ากรรมนายเวรทั้ง
หลายนะพ่อนะ..”

เสียงหนูพิมแว่วๆ แต่ชัดเจนติดมาจนบัดนี้

และก็เป็นจริงอย่างว่า หนูพิมไม่ปรากฏกายให้เห็น
อีกเลย อาการปวดผมก็บรรเทาลง แต่แม้จะไม่หายขาดก็ยัง
ดีกว่าเดิม ผมนอนอยู่อีกสามวัน ถึงวันเสาร์ตอนเช้า อาจารย์
อุดมก็มาเยี่ยมอีก ท่านไม่เคยหยุดงานเลยแม้วันหยุดราชการ

ผมรายงานว่าอาการปวดเบาไปเยอะ แต่ก็ยังมีอยู่
ไม่หายขาด อาจารย์ก็บอกว่า

**“เรายังเข้าไปทำลายศูนย์ประสาทของมันไม่ได้
เมื่อไหร่ทำลายได้หมด เมื่อนั้นจะหายขาด พรุ่งนี้วัน
อาทิตย์จะกลับบ้านก่อนก็ได้ พักฟื้นต่อไป เพื่อมีอะไร
ต่อไปค่อยว่ากันใหม่..”**

ผมลุกขึ้นนั่งกราบท่านในความกรุณา แล้วท่านก็
จากไป

ผมดีใจที่จะได้กลับบ้านในเช้าวันพรุ่งนี้ ทั้งๆ ที่
แผลผ่าตัดต่างๆ ยังไม่หาย ท่านบอกว่า

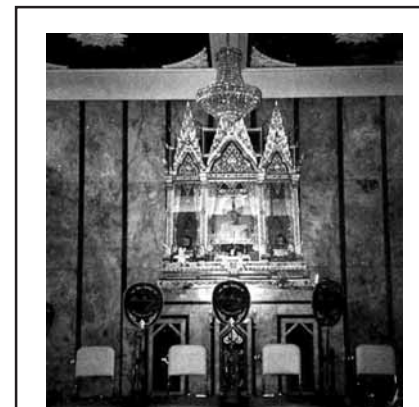
**“ทำแผลเอง เอาไหมออกเองก็แล้วกัน เป็นหมอ
อยู่กับตัวนี่”**

คืนนั้น ผมนอนหลับได้ดีมาก อาการปวดประสาท
ที่รบกวนนิดหน่อย ตอนที่หลับก็หลับสนิท ไม่มีอะไรมา
พองพานในใจ ผมก็เข้าสู่สมาธิต่อไปเรื่อยๆ เมื่อรู้สึกตัว

เช้าวันอาทิตย์ ผมถวายบังคมลาสมเด็จพระราชบิดา
ลาพยาบาล แพทย์ที่ช่วยเหลือ ก่อนกลับผมถือรูปหนูพิม
ไว้ในมือ แล้วสั่งให้รถแวะไปที่วัดมกุฏกษัตริยารามก่อน
เพื่อไปดูพลับพลาพิมพวดิ์ไปดูรูปหนูพิมผู้มีพระคุณ

ผมลงจากรถเดินไปที่พลับพลาพิมพวดิ์ แต่ขณะ
นั้นมีประตูเหล็กปิดอยู่ ผมได้แต่ยืนข้างนอก ตาก็จ้องดู
รูปหนูพิมที่ผนังพลับพลา โดยมีภรรยาผมคอยดูอยู่ด้วย

ผมยกมือขึ้นอุทิศส่วนกุศลให้เธอ และบอกเธอว่า
จะทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ และเมื่อสวดมนต์แล้วจะ
อุทิศส่วนกุศลให้เธอทุกวันจนกว่าผมจะตายไป

พลับพลาพิมพวดิ์ที่คุณเสียง โหสกุล ผู้บิดา
สร้างเพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งความรักและอาลัย
ในบุตริ์ ด.ญ.พิมพวดิ์ โหสกุล ที่เสียชีวิต
ตั้งแต่เยาว์วัย ณ วัดมกุฏกษัตริยาราม กรุงเทพฯ

ความรักข้ามชาติ

ลูกรักพ่อ	พ่อรักลูก	ผูกพันนัก
แม่จ้ก	ข้ามชาติ	มิขาดสูญ
รู้พ่อป่วย	มาช่วย	ด้วยเกื้อกูล
พ่ออาดูร	เมื่อลูก	ต้องล้บไกล
ลูกรักแม่	แม่รักลูก	ผูกพันนัก
แม่จ้ก	ข้ามภพ	มิลบได้
ขอให้ลูก	เกิดเป็นลูก	ทุกชาติไป
เหลืออาลัย	เมื่อจำ	ต้องจากจร

หนูพิมพ์ดี ศรีพิสุทธิ์

เกิดเป็นบุตร	หม่ออาจันต์	ในชาติก่อน
มาชาตินี้	รู้เห็น	เป็นบิดร
เอื้ออาทร	รักข้ามชาติ	ไม่ขาดเลย ฯ

ละออง มีเศรษฐี

รายนาม ผู้ร่วมสมทบพิมพ์หนังสือ เด็กหญิงพิมพ์ดี

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑	คุณนารี ผลาชีวะ	๘,๕๙๕
๒	คุณระจิตร เพ็งแก้ว	๗,๔๘๕
๓	คุณกาญจน์รพี กุลชาติวิจิตร	๖,๕๐๐
๔	คุณปิยนันท์ อิมสมบูรณ์	๕,๕๐๐
๕	คุณพ่อวัชร - คุณแม่ทองสุก โลหาร์กษ์พงษ์	๕,๐๐๐
๖	คุณปรีชา จันทร์พุ่ม	๔,๓๐๐
๗	คุณวรรณ วัฒนาศิบัติ	๓,๐๐๐
๘	คุณสุรชาติ เพชรชู และ คุณพิมพ์ศิลป์ ทัพนันตกุล	๓,๐๐๐
๙	คุณนิตยา จันทร์วิรัช	๒,๕๐๐
๑๐	คุณภาสิณี เกลี้ยงอุทธาและครอบครัว, ครอบครัววนรัตน์ปัทมา	๒,๐๐๐
๑๑	คุณธนาภรณ์ วิภาวีอนุกุลและครอบครัว	๒,๐๐๐
๑๒	คุณนารี สุวรรณวาสิน	๒,๐๐๐
๑๓	คุณชัยสิทธิ์-คุณธนวรรณ เอกสิทธิพงษ์ และครอบครัว	๒,๐๐๐
๑๔	คุณศุภเลิศ กิจขจรไพบูรณ์	๑,๗๔๐
๑๕	คุณภาอร ว่องวัฒนาสกุล	๑,๗๓๐
๑๖	คุณกัลยา วิมลโรการณ	๑,๖๐๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑๗	คุณฉีกาญจน์ กาญจนันทวัฒน์	๑,๕๔๐
๑๘	คุณวรกร กิริมวงษ์รัตน์	๑,๕๑๐
๑๙	คุณสุรเดช เตชะศรีสุขโข	๑,๔๗๕
๒๐	คุณโชติวิทย์ ภูมเรส	๑,๓๐๐
๒๑	คุณมนัสนันท์ แท้มบุญเลิศชัย	๑,๒๒๐
๒๒	คุณจิรัชญา เอื้อชัยกุล	๑,๒๐๐
๒๓	คุณจรัส ภาคพงศ์พันธ์	๑,๐๐๐
๒๔	คุณนียดา พงศ์พาชำนาญเวช	๑,๐๐๐
๒๕	คุณกฤษณา ชัชพงศ์	๑,๐๐๐
๒๖	คุณเกียรติชาย ไมตรีวงษ์	๑,๐๐๐
๒๗	ลูกหลานคุณพ่อเปงไ้ - คุณแม่พร้อม บางมูลนาก	๑,๐๐๐
๒๘	คุณพรรัตน์ เสนานิกรม	๑,๐๐๐
๒๙	คุณยุวรัตน์ คีลวิภาพร	๑,๐๐๐
๓๐	คุณสันติ วิรุฬห์พิชญ์	๑,๐๐๐
๓๑	คุณสาคร จันทมฤก	๑,๐๐๐
๓๒	คุณเกษร ตันนุกิจ	๑,๐๐๐
๓๓	คุณวิยดา วงศ์อนุสรณ์	๑,๐๐๐
๓๔	คุณจินดารัตน์ คุณทวีลาภ	๑,๐๐๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๓๕	คุณอำนวยภรณ์-คุณเอกรัตน์ อยู่ไต่, คุณสตรีรัตน์ วรรณรักษ์, คุณธานี วีระพันธ์	๑,๐๐๐
๓๖	คุณเรวดี-คุณวัลยา แสงนิล	๑,๐๐๐
๓๗	คุณนันทพร สมเจตน์และครอบครัว	๑,๐๐๐
๓๘	คุณรุจิเรศ ปราชญ์เขษม	๙๗๐
๓๙	คุณสมศักดิ์ วิชาเลิศปัญญา	๙๕๐
๔๐	คุณคช ไทยอารี	๘๖๐
๔๑	คุณเบญจมาศ สุนทรินคะ	๗๖๐
๔๒	คุณสันติ วิรุฬพิชญ์	๗๔๐
๔๓	คุณนลิน ช่วยแป้น	๗๐๐
๔๔	คุณฉญา สีนุญเรือง	๗๐๐
๔๕	คุณวันชัย จิตจำนง	๖๐๐
๔๖	คุณพงษ์ศักดิ์ ตันทีไพโรจน์	๕๕๕
๔๗	คุณภาวดี กัณฑาสตรี	๕๒๐
๔๘	คุณสิริทร เหลิมพงศ์	๕๑๐
๔๙	คุณบุญรัตน์ ประภัทรโพธิพงศ์	๕๐๐
๕๐	คุณจริยทิพย์ จันทมฤก	๕๐๐
๕๑	คุณฐิตาพร ลลิตธรรม	๕๐๐
๕๒	นพ.จักรกฤษณ์ ภูมิสวัสดิ์	๕๐๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๕๓	คุณพ่อว่อง ก้องสกุล, คุณสมเกียรติ - คุณระริน - ด.ญ.พรนภา ศรีสุภกรกุล, บริษัท อุทัยธานีซูซูกิ จำกัด	๕๐๐
๕๔	คุณจริยทิพย์ จันทมฤก	๕๐๐
๕๕	น.ต.สมุห์ แก้วจินดา	๕๐๐
๕๖	คุณอรณี ทองแย้ม	๕๐๐
๕๗	คุณคชชล จันท์ทลิน, คุณไกรฤทธิ์ เกิดทองเกียรติ	๕๐๐
๕๘	คุณสุรีย์ บุญยพัฒน์พงศ์	๕๐๐
๕๙	คุณวัชชัย ชำนาญหอม	๕๐๐
๖๐	อาจารย์มนตรี จตุรภัทรและครอบครัว	๕๐๐
๖๑	คุณพัชรินทร์ พันธสุโต	๔๖๐
๖๒	คุณวนิดา หาญวานิชพัฒนา	๔๔๐
๖๓	คุณพรทิวา ทองอร่าม	๔๓๐
๖๔	คุณวิโรจน์ วิทยาวัฒน์	๔๒๐
๖๕	คุณกาญจนา ชนะภัย	๔๐๐
๖๖	ครอบครัวคุณแม่ปอຍ แซ่ไคว้, คุณดวงพร สุขเจริญศักดิ์, คุณจริยาพร บุญเพ็ง	๔๐๐
๖๗	คุณอรรตพล นิรมลรัตน์	๓๘๐
๖๘	คุณไพศาล เจริญชัยพิทักษ์	๓๗๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๖๙	คุณพัชรา ศิริชัย	๓๗๐
๗๐	คุณชวน์ชัย โชติโก	๓๖๕
๗๑	คุณจิราวุฒิ เจตนาเสน	๓๕๐
๗๒	คุณธนวรรณ วาสนา	๓๒๐
๗๓	คุณชลัฐ ญาณพานิชย์	๓๒๐
๗๔	คุณสุรีย์รัตน์ นามประคอง	๓๐๐
๗๕	คุณเดชะ จริยภูมิ	๓๐๐
๗๖	คุณเสาวลักษณ์ วงษานนท์	๓๐๐
๗๗	คุณนิพัทธ์ ลำเลิศลักษณ์ชัย	๓๐๐
๗๘	คุณชูชีพ คงไทย	๓๐๐
๗๙	คุณอรอนงค์ อมาตยกุล	๒๘๐
๘๐	คุณธนวัฒน์ โรจน์บวรวิทยา	๒๕๐
๘๑	คุณพงษ์จันทร์ เอกบุญชัย	๒๔๐
๘๒	คุณสมรเกียรติ เชวงเจริญกุล	๒๒๐
๘๓	คุณพัชร สิริชัยวัฒน์	๒๒๐
๘๔	คุณวิมลลักษณ์ รัตนไกรศรี	๒๐๐
๘๕	คุณสุ่คุณ คุณทวีลาภ	๒๐๐
๘๖	คุณจินดารัตน์ คุณทวีลาภ	๒๐๐
๘๗	คุณมารศรี ถนอมพงษ์พันธ์	๒๐๐
๘๘	คุณวิศิษฐ์ สุขแสนไกรศรี	๒๐๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๘๙	คุณพยอม-คุณศิริพรรณ	๒๐๐
๙๐	คุณคลังโชค สายวิวัฒน์	๒๐๐
๙๑	คุณเบญจมาภรณ์ ช้างนิม	๒๐๐
๙๒	คุณชัชวิชัย คำประเสริฐ	๒๐๐
๙๓	คุณพจณี ก่อตั้งทรัพย์	๑๙๐
๙๔	คุณอาทิตย์ สิริขันธ์สุวรรณ	๑๗๐
๙๕	คุณสวัสดิ์ จิมนภาพวัลย์	๑๖๐
๙๖	คุณจิรวรรณ ภาเวช	๑๕๐
๙๗	คุณณิชาดา จินตนาัญชาติ	๑๕๐
๙๘	คุณจุฑาวัลย์ ทรัพย์สุขวารีย์	๑๕๐
๙๙	คุณวรินทร์ทิพย์ บรรจบโชคชัย	๑๕๐
๑๐๐	คุณจรรยา ชาญธนาภักดิ์	๑๓๐
๑๐๑	คุณสุวิมล อ้นประเสริฐ	๑๒๐
๑๐๒	คุณสุภาทิพย์ พรหมโสภาก	๑๒๐
๑๐๓	คุณปณิดา เตียวสกุล	๑๑๐
๑๐๔	คุณสุนทร พุฒิกกรกุล	๑๑๐
๑๐๕	คุณสงศรี สุรินทรีย์	๑๐๐
๑๐๖	คุณคะเนิง จันท์สงเคราะห์	๑๐๐
๑๐๗	คุณสุรพล เอี่ยมดุจเพชร และ คุณทรรศศมน พชรปฐมพร	๑๐๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑๐๘	คุณธัญพร ภู่งบอง	๑๐๐
๑๐๙	คุณรัตนมณ คุณทวีลาภ	๑๐๐
๑๑๐	คุณชุติมน คุณทวีลาภ	๑๐๐
๑๑๑	คุณประภาพร นพวิชัย	๑๐๐
๑๑๒	คุณธีรนาฎ ยุ่นสมาน	๑๐๐
๑๑๓	คุณวีรยุทธ พงษ์ศิริ	๑๐๐
๑๑๔	คุณอักษร ก่อสินเจริญ	๑๐๐
๑๑๕	คุณทิพวรรณ พย์พ	๑๐๐
๑๑๖	คุณกัลยา กรองทอง	๑๐๐
๑๑๗	คุณสิริลักษณ์ ชื่นเกษม	๙๐
๑๑๘	คุณบุญโรจน์ สีตา	๘๐
๑๑๙	คุณพรทิพย์ บุญญาวัตร	๕๐
๑๒๐	คุณนงนุช วรรณสุข	๔๐
๑๒๑	คุณจิราวุฒิ เจตนาเสน	๓๐
๑๒๒	คุณเพิ่มพงศ์ - ด.ช.เอกสหัส ธนพิพัฒน์ล้ำจา	๓๐
	รวม	๑๐๘,๘๒๕

ชมรมกัลยาณธรรม
ขอน้อมกราบอนุโมทนาบุญทุกท่าน